

5349      Eneste Beh. af Lovf. om Løn, f. Emb. og Bestillingsm. u. Kirke og Undervisningsm.      5350

lag for Reblæggelsen af det femte Seminarium, giver Forslaget under Nr. 7 intet saadant Bederlag. — Forslaget under Nr. 8 gaar nemlig ud paa at ordne Undervisningen — om jeg maa bruge dette Udtryk — noget mere betryggende ved de tilbageblivende 4 Seminarier, end hidtil har været Tilfældet, derved, at det tillader Ansættelsen af en fast Lærer ved hvert af dem. Seminarierne kunne ved fast Ansættelse og en nogenlunde god Løn sikkert maa en Lærer, som, fordi han af en eller anden Grund maa anses for at være særlig skikket til at gjøre denne Virksomhed til sin Livsvirksomhed, maa ønskes at bevares for Seminarierne, men som dog uden saadan fast Ansættelse og tilstrækkelig Løn tvinges til at søge hen i andre og bedre Stillinge. Forslaget under Nr. 7 gaar derimod ud paa med HenSyn til Lærerne at blive staaende ved de Villkaar, som man hidtil har kunnet hyde, altsaa kun at have 2 fast ansatte Lærere med en noget mindre Maximumsløn. Som det vil ses, er den finansielle Betydning heraf imidlertid ikke meget stor; men Forslaget Nr. 8 har dog væsentlig Betydning ligeoverfor den Betragtning, som jeg har tilladt mig at gjøre gjældende med HenSyn til Undervisningen ved Seminarierne. — Forslaget under Nr. 9 hænger paa det Nøieste sammen med alle Forslagene fra Nr. 4 til Nr. 8, eller med andre Ord, Forslaget under Nr. 9, som gaar ud paa at forandre 2,900 Rd. til 2,400 Rd., vil være at vedtage, hvilket af disse Forslag man end vedtager, idet der efter dem alle kun vil blive 4 Seminarier.

Naar jeg nu skal tillade mig at yttre et Par Ord om, hvad der har bevirket, at vi som tidligere hørte til Flertallet, have skilt os ved denne eneste Behandling, saa er dette ikke begrundet deri, at ikke alle Udvalgets Medlemmer, saavel Flertallet som Mindretallet, nære det oprigtige Ønske endelig at blive færdig med denne Sag. Vi have alle været enige om, at det nu kan være paa høie Tid, at Loven kommer ud, hvorved der jo vil

naas forskellige Formaal, ligesom ogsaa Loven nu saa ofte har været til Forhandling her i Thinget, at det allerede af denne Grund kunde være ønskeligt at komme tilende med den, men det er jo naturligt, at et saadant Ønske om at faa Loven ud, ligesom ethvert andet Ønske, er betinget, thi ligesaavel som Mindretallet, der har kunnet gaa ind paa Lovforslaget, som det nu foreligger fra Landsthinget, ingenlunde absolut vilde være gaaet ind paa enhverformodt Lov, saaledes er ogsaa det Samme Tilfældet med Flertallet. Vi kunne omvendt vistnok ikke gaa ind paa Lovforslaget, saaledes som det foreligger fra Landsthinget, men vi have dog alle ment at kunne gaa ind paa det med visse Modifikationer. Saadanne Modifikationer bleve ogsaa stillede i Udvalget som et Mæglingsforslag, og jeg behøver kun at antyde dette Mæglingsforslag ved at henvise til Forslagene under Nr. 3, 5, 8 og 9, som var dets Indhold. Da den høitærede Minister imidlertid ikke har ment ubetinget at kunne gaa ind paa disse Forslag som en billig Mægling og fra dette Udgangspunkt anbefale dem i det andet Thing paa en saadan Maade, at man derved kunde anse Loven som endelig afgjort, saa mente de forskellige Medlemmer af det tidligere Flertal, at de under Udgiften til, at Loven vilde komme i et Fællesudvalg, burde stille sig forskelligt. Noget af Flertallets Medlemmer mente nemlig, at, naar Sagen skulde i et Fællesudvalg, saa var der egentlig ingen Grund til at opgive det Standpunkt, hvorpaa man hidtil havde staaet, men at det da var rigtigt og mest korrekt at blive staaende ved det, som man i og for sig ansaa for det Rette, og som man tidligere havde anbefalet og indsat i Loven her i Thinget, medens en anden Del af Flertallet — og dertil hører jeg — har ment, at det i det Hele taget er uheldigt, at en Lov saaledes vandrer tilbage fra det ene Thing til det andet, og endnu uheldigere, at en Lov skal i Fællesudvalg, men naar dette ikke kan undgaa,